

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **P. S.**, narozen X
na území České republiky naposled pobytem v Zařízení pro zajištění
cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-38851-9/OAM-2017 ze dne 30. 8. 2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. MV-38851-9/OAM-2017 ze dne 30. 8. 2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 123 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 41 317 Kč, resp. doplatit dlužnou část těchto nákladů ve výši 40 914 Kč, do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na uvedený bankovní účet pod uvedeným variabilním symbolem (**výrok I.**), a dále žalovaný podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč, stanovenou podle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na uvedený bankovní účet pod uvedeným variabilním symbolem (**výrok II.**)

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 20. 3. 2017 bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje vydáno pod č. j. KRPP-45104-11/ČJ-2017-030022 rozhodnutí o žalobcově zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody; toto rozhodnutí nabylo právní moci 20. 3. 2017. Rozhodnutím téhož správního orgánu č. j. KRPP-45104-22/ČJ-2017-030022 ze dne 21. 3. 2017 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců; toto rozhodnutí nabylo právní moci 21. 6. 2017. Dne 11. 7. 2017 vydal též správní orgán pod č. j. KRPP-45104-46/ČJ-2017-030022 rozhodnutí o žalobcově zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s odstavcem 4 téhož ustanovení zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody; toto rozhodnutí nabylo právní moci 11. 7. 2017. Na základě těchto rozhodnutí byl žalobce 21. 3. 2017 umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, v němž byl zajištěn až do 1. 9. 2017.
3. Na podkladě Závěrečného vyúčtování uschovaných peněžních prostředků a zajištěného cizince a nákladů spojených se správním vyhoštěním žalovaný shledal, že v souvislosti s žalobcovým zajištěním vznikly České republice – Ministerstvu vnitra náklady, jejichž výše je stanovena vyhláškou č. 447/2005 Sb. takto: strava na osobu v kalendářním dni 112 Kč, ubytování 130 Kč a přepravní náklady 1,55 Kč x počet ujetých kilometrů. Za uvedené období vznikly celkové náklady 41 317 Kč (za stravu 18 368 Kč, za pobyt 21 320 Kč, přepravní náklady 1 629 Kč), z nichž žalobce dosud uhradil 403 Kč, a zbývá tak uhradit 40 914 Kč.
4. Žalovaný dále konstatoval, že v průběhu správního řízení nezjistil, že by byl žalobce na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání nebo platného povolení k pobytu, tudíž povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním nemohla být uložena podle § 123c odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobcovu zaměstnavateli a povinnost uhradit tyto náklady má žalobce sám.

III. Žaloba

5. Žalobce se domnívá, že povinnost uhradit náklady ubytování a přepravy v období od 21. 3. 2017 do 1. 9. 2017 mu byla uložena nezákonně, a to předně proto, že namísto realizace správního vyhoštění došlo v žalobcově případě k realizaci dobrovolného návratu ve smyslu

§ 123c zákona o pobytu cizinců, a že náklady na dobrovolný návrat má podle tohoto ustanovení nést žalovaný. Kromě toho žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, zda zkoumal existenci povinnosti jiných osob hradit náklady spojené s žalobcovým správním vyhoštěním ve smyslu § 123 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci může být tato povinnost uložena jedině tehdy, pokud tuto povinnost nemá taková jiná osoba.

6. Pro případ, že by soud přesto dospěl k závěru, že žalobce je skutečně povinen hradit náklady související se správním vyhoštěním, žalobce upozornil na skutečnost, že nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění po celou dobu od 21. 3. 2017 do 1. 9. 2017 (164 dní), jelikož rozhodnutím vydaným podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, došlo dne 27. 3. 2017 k žalobcovu „přezajištění“ podle jiného právního předpisu na 110 dnů a podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců bylo zajištění podle tohoto zákona dne 27. 3. 2017 ukončeno. K opětovnému rozhodnutí o žalobcově zajištění podle zákona o pobytu cizinců došlo až rozhodnutím ze dne 11. 7. 2017. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že v současnosti probíhá dosud neskončený soudní spor o zákonnosti naposled uvedeného rozhodnutí. Jelikož žalobce nebyl po celou předmětnou dobu zajištěn za účelem správního vyhoštění, nelze po něm náhradu nákladů požadovat s odůvodněním, že souvisely se správním vyhoštěním. Požadavek žalovaného pak není ani v souladu s požadavky směrnice 2013/33/EU, jelikož žalobce požádal 23. 3. 2017 o mezinárodní ochranu, a náhradu nákladů zajištění nelze od žadatelů o mezinárodní ochranu požadovat, jelikož mají právo na poskytnutí ubytování, stravy, základních hygienických potřeb a kapesného.
7. Žalobce proto navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že svůj postup ve správním řízení považuje za zákonný. Žalobce byl zajištěn na základě pravomocného rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017, a pokud nebylo toto rozhodnutí zrušeno a žalobce v zařízení pro zajištění cizinců skutečně pobýval, byl žalovaný povinen rozhodnout o úhradě nákladů se zajištěním spojených. K „přezajištění“ dle zákona o azylu došlo dle vyjádření žalovaného proto, že účelem žádosti o mezinárodní ochranu zjevně bylo vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný nespatřuje zákonnou oporu pro žalobcův požadavek, aby vyčíslené náklady nesl žalovaný z titulu žalobcova dobrovolného návratu: v této věci žalovaný odsouhlasil celkové náklady přepravy ve výši 3 258 Kč s tím, že žalobce s ohledem na ustanovení § 123a odst. 2 zákona o pobytu cizinců bude povinen uhradit polovinu nákladů na svůj dobrovolný návrat, tedy 1 629 Kč. Žalobcova povinnost osobně uhradit prokazatelně vzniklé a doložené náklady spojené s jeho správním vyhoštěním (tedy náklady na stravu a ubytování) vyplývá z toho, že tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené žalobcem nebo jiným složitelem, ani nebyla povinnost k jejich úhradě uložena žalobcovu zaměstnavateli. Závěrem žalovaný podotkl, že žalobou nebyl zpochybněn II. výrok napadeného rozhodnutí o paušální náhradě nákladů správního řízení.
9. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu zamítl, neshledá-li důvody k jejímu odmítnutí.

V. Replika žalobcova

10. Žalobce ve své replice vyjádřil přesvědčení, že vyjádření žalovaného neobsahuje žádné relevantní argumenty ve vztahu k žalobním bodům. Žalovaný se podle jeho názoru zejména nevyjádřil k tomu, že žalobce po značnou část předmětné doby nebyl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, a nezabýval se absencí zkoumání toho, neexistuje-li jiná osoba povinná k úhradě těchto nákladů. Dále žalobce uvedl, že ve věci zákonnosti jeho opětovného zajištění (rozhodnutí ze dne 2. 8. 2017) je nyní vedeno řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Azs 192/2017. Žalobce proto na podané žalobě v plném rozsahu setrval.

VI. Posouzení věci městským soudem

11. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce se k výzvě městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřil (jeho souhlas byl tedy presumován), žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a v řízení nevyvstala potřeba provést dokazování, rozhodl městský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
12. Předmětem soudního přezkumu v tomto řízení je výlučně otázka, jestli mohla být žalobci uložena povinnost uhradit žalovanému náklady spojené s jeho pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková v období od 21. 3. 2017 do 1. 9. 2017 a s jeho přepravou v celkové výši 41 317 Kč jakožto náklady spojené se správním vyhoštěním podle § 123 zákona o pobytu cizinců.
13. Z obsahu správního spisu se podává, a mezi účastníky řízení není o ničem z toho sporu, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. j. KRPP-45104-11/ČJ-2017-030022 ze dne 20. 3. 2017 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců zajištěn pro účely správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Rozhodnutím téhož správního orgánu č. j. KRPP-45104-22/ČJ-2017-030022 ze dne 21. 3. 2017, ve spojení s rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-12056-5/ČJ-2017-930310-V240 ze dne 19. 6. 2017, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění v délce dvou let (toto rozhodnutí nabylo právní moci 21. 6. 2017). Dne 23. 3. 2017 požádal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-51/LE-LE05-LE05-PS-2017 ze dne 27. 3. 2017 bylo žalobci jakožto žadateli o mezinárodní ochranu uloženo zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle odstavce 5 téhož ustanovení byla doba zajištění stanovena do 11. 7. 2017 (toto rozhodnutí nabylo právní moci 28. 3. 2017). Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. j. KRPP-45104-46/ČJ-2017-030022 ze dne 11. 7. 2017 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) a odstavce 4 téhož ustanovení zákona o pobytu cizinců zajištěn pro účely správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
14. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním

vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, mimo jiné tehdy pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [písmeno b)], nebo cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [písmeno c)].

15. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že žalovaný může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *„byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
16. Úhrada nákladů spojených se správním vyhoštěním je upravena v § 123 zákona o pobytu cizinců, podle něž tyto náklady zahrnují mimo jiné *„náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady“* (odstavec 1 věta první). *„Jde-li o správní vyhoštění cizince, který byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno, nebo platného oprávnění k pobytu, je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním podle odstavce 1 uhradit ten, kdo cizince zaměstnal“* (odstavec 2 věta první). Podle odstavce 3 *„[n]ehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Podle odstavce 5 *„[p]olicie nebo ministerstvo rozhodnutím stanoví, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající část uhradit. Odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné.“*
17. Nejprve se městský soud zabýval žalobní námitkou, podle níž nelze cizinci uložit náhradu nákladů zajištění za období, v němž byl žadatelem o mezinárodní ochranu. Shodnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 184/2016 - 48 ze dne 24. 11. 2016, a této námitce nepřisvědčil *„s přihlédnutím k již zmíněné skutečnosti, že je třeba vycházet ze zákonnosti rozhodnutí o zajištění stěžovatelky a dále s ohledem na § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Náklady vzniklé zajištěním stěžovatelky v souvislosti s jejím správním vyhoštěním ve smyslu § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které je stěžovatelka povinna uhradit podle § 123 odst. 3 téhož zákona, tak vznikaly i po podání žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany, neboť stěžovatelka byla stále zajištěna v režimu správního vyhoštění, tj. v režimu zákona o pobytu cizinců“* (podtrženo městským soudem). Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu tedy není na překážku tomu, aby byla cizinci uložena povinnost nahradit náklady spojené se správním vyhoštěním, pokud bylo cizinci správní vyhoštění pravomocně uloženo, cizinec byl i po podání žádosti o mezinárodní ochranu zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců na základě pravomocného rozhodnutí, které nebylo zrušeno, a pokud náklady spojené se zajištěním reálně vznikly.
18. V nyní posuzované věci nicméně žalovaný nezohlednil skutečnost, že na základě pravomocného rozhodnutí o zajištění vydaného 20. 3. 2017 podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jehož zákonnost nebyla zpochybněna, byl žalobce zajištěn toliko do 28. 3. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zajištění vydané 27. 3. 2017 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Po rozhodnutí žalovaného o žalobcově povinnosti setrvat

v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování podle zákona o azylu bylo žalobcovo zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců ukončeno [§ 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Oprávnění uložit cizinci povinnost k úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním podle § 123 zákona o pobytu cizinců má žalovaný výhradně ve vztahu k zajištění v režimu tohoto zákona (t. j. zákona o pobytu cizinců), a nikoli ve vztahu k zajištění v režimu zákona o azylu. Naposled uvedený zákon má ostatně vlastní úpravu služeb poskytnutých žadateli o mezinárodní ochranu a jeho případné účasti na nákladech vynaložených na zajištění těchto služeb. V této souvislosti městský soud připomíná také Nejvyšším správním soudem opakovaně vyslovený závěr, že *„instituty omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a směřují k odlišným cílům“* (např. rozsudek č. j. 3 Azs 287/2016 - 27 ze dne 21. 6. 2017). Nakonec lze odkázat na ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle nějž se tento zákon nevztahuje na cizince, který *„je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, azylantem anebo osobou požívající doplňkové ochrany nebo podal proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany kasační stížnost, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.“*

19. Městský soud proto dovodil, že po dobu, kdy byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců výlučně v režimu zákona o azylu (t. j. v období od 28. 3. 2017 do 11. 7. 2017), nemůže mu být uložena povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním podle § 123 zákona o pobytu cizinců.
20. Žalobce byl „přezajištěn“ zpět do režimu zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 11. 7. 2017. Toto rozhodnutí však bylo pro nezákonnost zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 193/2017 - 75 ze dne 21. 12. 2018, a to s odůvodněním, že *„§ 124 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců neumožňují zajistit cizince, který byl již zajištěn podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž byl ze zajištění propuštěn a stále má status žadatele o mezinárodní ochranu podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.“* V již citovaném rozsudku sp. zn. 4 Azs 184/2016 konstatoval Nejvyšší správní soud, že by nebylo možno uložit cizinci náhradu nákladů zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců ani tehdy, *„pokud by došlo k zajištění stěžovatelky v rozporu se zákonem. Pak by totiž náklady zajištění vznikly v důsledku nezákonného rozhodnutí a jednalo by se o situaci, kterou se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2008, č. j. 2 As 30/2008 - 61, v němž mimo jiné uvedl, že „došlo-li v rámci řízení o vyhoštění k nezákonnému zajištění cizince (zajišťovací rozhodnutí bylo zrušeno soudem), nelze cizinci náklady vyhoštění (představované náklady na zajištění) uložit k úhradě.“*
21. V období od 12. 7. 2017 do 1. 9. 2017 byl žalobce zajištěn nezákonně, a proto mu za toto období nelze uložit úhradu nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sice uvedl, že žalobce zákonnost zajištění v žalobě nenamítl, tak tomu však nebylo, neboť žalobce městský soud na soudní řízení o nezákonnosti tohoto „přezajištění“ v žalobě výslovně upozornil, čímž jeho zákonnost implicitně zpochybnil.
22. Naproti tomu městský soud nepřisvědčil žalobci v tom, že by měla na povinnost hradit náklady zajištění jakýkoli vliv samotná skutečnost, že k realizaci správního vyhoštění nakonec nedošlo a žalobce vycestoval dobrovolně. V tomto ohledu je rozhodující, zda bylo cizinci uloženo správní vyhoštění, zda je v této souvislosti umístěn v zařízení pro zajištění cizinců a zda jsou v něm uspokojovány základní životní potřeby zajištěné osoby (ubytování, strava). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 2 As 32/2009 - 63 ze dne 20. 10. 2009: *„Účelnost či smysluplnost vynaložení těchto nákladů na zajištění*

základních životních potřeb zajištěné osoby je dána přímo jejich charakterem a osobou 4 Azs 184/2016 adresáta poskytovaných služeb. Skutečnost, že následně nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno, tj. stěžovateli nemohl být ukončen pobyt na území České republiky, nemůže mít vliv na rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním. V daném případě není podstatné, zda situace, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, nastala v důsledku jednání stěžovatele (ať už tím, že využil zákonem dané možnosti a požádal o mezinárodní ochranu, nebo tím, že nerespektoval právní řád České republiky) nebo v důsledku jiných okolností nezávislých na jeho jednání.“ Z obsahu spisového materiálu je ostatně zřejmé, že žalovaný část nákladů na žalobcův dobrovolný návrat nesl, když žalobci uložil k úhradě toliko polovinu přepravních nákladů (1 629 Kč).

23. Důvodnou městský soud neshledal ani žalobní námitku, že se žalovaný nevypořádal s tím, zda nebyla povinna hradit náklady spojené s žalobcovým správním vyhoštěním jiná osoba ve smyslu § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, že tuto povinnost má žalobce sám, neboť v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání nebo platného povolení k pobytu. Správní orgán se tedy splněním podmínek ustanovení § 123 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců zabýval, a pokud žalobce skutkové závěry žalovaného nikterak nezpochybňuje (netvrdí, že jsou splněny podmínky, aby povinnost nesla jiná osoba), považuje městský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu za dostatečné.

VII. Závěr a náklady řízení

24. Městský soud shrnuje, že žalovaný uložil žalobci povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním v rozporu se zákonem rovněž za období od 28. 3. 2017 do 11. 7. 2017, v němž nebyl žalobce zajištěn v režimu zákona o pobytu v cizinců (v režimu vyhoštění), nýbrž v režimu zákona o azylu, a dále za období od 12. 7. 2017 do 1. 9. 2017, v němž byl žalobce zajištěn na základě soudem zrušeného rozhodnutí o „přezajištění“ do režimu zákona o pobytu cizinců.
25. Městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, a to včetně výroku o pašální náhradě nákladů správního řízení jakožto výroku závislého, a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, žalobci však v řízení žádné náklady řízení. Městský soud proto rozhodl tak, že žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá, a žalobci ji nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 8. dubna 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu